

ním, jak to plyne z ustanovení čl. 86 a 87 obch. zák. K výmazu práva, zastupovati společnost, o jehož výmaz vlastně jde (čl. 86 a 87 obch. zák.), jest zapotřebí souhlasné žádosti všech společníků, čemuž v tomto případě tak není.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně rozeznává právo veřejného společníka k zastupování společnosti na venek (čl. 115 obch. zák.) a právo k jednatelství (vedení obchodu) v poměru vnitřním (čl. 99 obch. zák.). Obojí práva jsou pojmově různá a nesbíhají se vždy v osobě téhož společníka. Nemůže býti pochybnosti, že jak oprávnění k zastupování společnosti na venek, tak i právo k jednatelství v poměru vnitřním, propůjčené některému ze společníků, možno za souhlasu všech společníků, tedy i toho, jehož se týče, kdykoli odvolati. Při odporu některého ze společníků stanoví obchodní zákon ve čl. 101 pro prvý případ, že i tu může býti z řádné příčiny právo společníka k jednatelství, založené smlouvou, jednostranně odvoláno, což by se ovšem mohlo státi jen sporem. Otázku, zda takovéto jednostranné odvolání jest přípustné i co do zastupování společnosti vůči třetím osobám, zákon výslovně neřeší a literatura, zejména v otázce, zda by tu bylo použití obdoby (čl. 101 obch. zák.), se rozchází (viz Staub-Pisko, I. § 2 při čl. 115). Touto otázkou netřeba se však zabývat, poněvadž, i kdyby uvedený názor byl správným, byla by i tu nutna žaloba a nestačilo by prosté usnesení většiny společníků. Kdyby tedy všechny okolnosti, uvedené v dovolacím rekursu, byly pravdivými, nemohl by býti na jich základě povolen výmaz zastupitelského práva Karla S-a z obchodního rejstříku, když není vykázán souhlas všech společníků, pokud se týče když opověď všemi společníky nebyla podepsána (čl. 86, 87 a 88 obch. zák.).

Čís. 5445.

Úrazové pojištění dělnické (zákon ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. na rok 1888).

Neoznámil-li podnikatel pojišťovně úraz včas nebo řádně dle §u 29 zák. o úr. poj. děln., propadá pouze trestu dle §u 52 úr. zák., není však práv dělníku z náhrady. Na podnikatele může dělník nastupovati jedině, způsobil-li podnikatel (jeho zákonný zástupce nebo representant) úraz úmyslně a to jen o to, co dělníku dále ještě přísluší dle občanského zákona v poměru k úrazovému zákonu.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1925, Rv II 353/25.)

Žaloba, již domáhal se zaměstnanec na zaměstnavateli placení měsíčního důchodu, ježto ho zaměstnavatel nepřihlásil včas u úrazové pojišťovny, čímž pozbyl nároku na důchod úrazové pojišťovny, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Předeslati jest, že úrazový zákon ze dne 28. prosince 1887, čís. 1 ř. zák. pro rok 1888 platí nyní ve znění zákona ze dne 10. dubna 1919, čís. 207 sb. z. a n. a dlužno ho tedy v tomto znění užívat, třebaže v otázce, o niž jde, podstatná změna v jeho obsahu nenastala. Dle tohoto zákona jsou dělníci podniků podrobených úrazovému pojištění pojištění proti úrazům ze zákona samého (§ 1) a nárok na náhradu vzniká úrazem (§ 5 a 6). Ovšem jest podnikatel (nebo jeho zástupce) dle §u 29 povinen úraz do týdne písemně u úrazovny oznámiti, avšak tento předpis podepřen jest pouze trestní sankcí §u 52 druhý odstavec na opominutí oznámení, postrádá však vši sankce povinnosti ručební, zejména též o poměru k dělníku úraz utrpěvšímu, jakož ovšem i v poměru k úrazovně samé. Nelze tedy podnikatele postihovati jinak než právě oním trestem, když této povinnosti nevyhoví, a nemůže z důvodu tohoto opominutí dělník, utrpěvší úraz, na něm se pro úraz ten hojiti. To platí i tehdy, když oznámení sice učiněno, ale obsahovalo mylné (nesprávné) údaje, na kterýž případ chybí dokonce i sankce trestní. To má důvod, neboť o dělníka jest postaráno i tehdy, když podnikatel oznámení opominul. Oznámí-li podnikatel podle své povinnosti úraz, stačí to sice a není třeba zakročení dělníka samého, nýbrž úrazovna dá věc na oznámení to vyšetřiti, je-li třeba (§ 30), a náhradu vyměří (§ 33), avšak ať se to stalo nebo ne, ať podnikatel úraz ohlásil anebo neohlásil, pokud se týče ať ho ohlásil včas nebo ne, a ať úrazovna náhradu vyměřila nebo nevyměřila, nikdy to dělníku není na újmu, neboť § 34 ho před újmou chrání, řka, že nevyměřila-li úrazovna odškodné, musí sám nárok svůj příslušné pojišťovně do roka po případě do dvou roků oznámiti, sice nároku pozbude. Tady teprv je sankce. Břímě, starati se o uplatnění nároku, uvalil zákon na dělníka sama (»musí« oznámiti) a pohrozil mu ztrátou nároku jako následkem promeškání. Musí si to tedy přičísti sám, zanedbal-li tento předpis a nároku pozbyl. Podnikatel jest mu jen v jediném případě práv, to jest tehdy, způsobil-li on sám nebo jeho zákonný zástupce neb representant úraz dělníkův úmyslně (§ 46 slova: »toliko tenkrát« mají právo), a sice omezuje se tento nárok dělníkův proti podnikateli jen na to, oč mu dle občanského zákona v poměru k úrazovnému zákonu více přísluší. Jinak je podnikatel vši povinnosti vůči dělníku z úrazu sproštěn, což souhlasí s účelem zákona, nebo ten je dán právě proto, by jednak dělník se svými nároky náhradními nebyl závislým na majetkových poměrech podnikatelových, jež mohou ztroskotati, a jednak, by podnikatel nenesl nebezpečí úrazů, nýbrž sprostil se ho placením předepsaného pojistného. Bylo tedy věcí žalobce, jenž nároku dle §u 46 neuplatňuje, by byl včas, t. j. ve lhůtě §u 34 svůj nárok sám u pojišťovny uplatňoval, a musí si to přičísti sám, neučinil-li tak. Zcela nemístně opírá nárok na náhradu na opoždění oznámení podnikatelova a jeho udánlivý nepřipadný obsah a rovněž zcela zbytečně soud odvolací se těmito otázkami vůbec a zejména velmi široce obírá, a obě nižší stolice vyšetřují, zda úraz byl toho rázu, že by byl odůvodňoval nárok. To vše je docela nerozhodno.